

Des de la llibertat

Escaia des de la llibertat. Segueixo tancat en una presó, a petició d'un fiscal de l'estat i per ordre d'una jutge de l'Audiència Nacional. Ni un ni l'altra poden privar-me d'allò que no és al seu abast. No és aquesta una afirmació gratuïta ni buida de sentit. La crec sincerament. No hi ha presó, carcelles, forrellat o decisió judicial que pugui, si nosaltres no volem, privar-nos de ser com som, de pensar com pensem i d'estimar a la gent que estimem.

Ser, pensar i estimar són les expressions més profundes de la llibertat. I malgrat portar ja uns quants dies vivint a Soto del Real en condició de pres, continuo sent qui era, pensant el que pensava i estimant a qui abans estimava. La llibertat és un acte de consciència, veix i s'exhibeix (qué important és exhibir la llibertat!) a partir de la determinació personal i intransferible de saber-se i sentir-se lliure. És molt més que un acte o acció de mobilitat il·limitada o que un espai obert i sense límits aparents. La llibertat no està només a les nostres cames ni tampoc la podem ~~deixar~~ caure a la vista que una finestra edala de bat a bat ens ofereix des de dalt d'una talleia.

És aquesta mateixa llibertat que ara sento, la que em va fer temps enrera assumir que l'ordre de presó podria arribar. Sense haver comès cap delicta, cert. Però ja sabem que per determinades coses l'estat espanyol no hila prim. I la llibertat, temps enrera, em va portar a vèncer la por i a no ser, ni pensar ni estimar diferent, i per tant a seguir des de la presidència de l'ANC tant tot el que estigués al meu abast pagé democràticament i pacíficament, el meu país trobés la llibertat.

Són moltes les coses que han passat des del 4 d'octubre, dia

que es va decretar la presó incondicionada per en J. Cuixart i per un mateix. No tinc per tant tota la informació ni prou contrastada de totes aquestes coses. Si que sé, però, és que el camí que seguim segueix apuntant endavant.

La partida continua. Hem tingut - democràticament parlant - a l'estat contra les cordes. Però l'estat és fort, i potser per algun nostre error - no som perfectes - ara

Eus ha situat en vides noves coordenades que potser no esperàvem alguns tan aviat. Ara la propera partida es juga el 21 de desembre. Una convocatòria estranya, cert, però que no eus hauria d'incomodar. Potser l'hauríem d'haver jugat nosaltres, tant se val. Sabem que les vides són el terreny de joc més favorable per demostrar que els partidaris de la República catalana som majoria.

El govern espanyol, Rajoy i Soraya, han estat hàbil amb la decisió de convocar tant ràpidament vides eleccions. No eus portem a en guany, però, la seva habilitat no rau en la seva certesa que de les vides en sortirà una victòria dels partidaris del 155. Això no passarà, quedaran lluny dels 68 escons i amb seguretat molt per sota del vot... partidari de la independència. La seva habilitat ha estat desempellagar-se del 155, en el mínim temps possible, davant la por que la seva implantació es convertís en un Vietnam particular, sense violència però d'impossible sortida.

El preu que pagarà Rajoy, Sanchez i Rivera seran els resultats favorables a l'independentisme en vives eleccions convocades per ells i amb tot Europa i una part del món pendent dels resultats.

Els hi intueixo una nit llarga, d'arguments difícils on serà el ministre de l'interior - el mateix que ha intervengut el Dept. d'Interior - o la vicepresidenta Soraya, els qui hauran de felicitar a l'independentisme com a força guanyadora en aquestes eleccions.

No és aquest un mal escenari per prosseguir el camí cap a la nostra llibertat nacional. Ens han apallissat a les portes dels col·legis electorals, ens han arrencat vives vives legítimes en varen votar, malgrat ells, 2.300.000 persones, ens han detingut, ens han cessat i processat el nostre govern legítim, ens han dissolt el parlament i processat la seva presidenta, ens han intervengut les conselleries i els propis Mossos. Ens han convocat eleccions i ... hem guanyat de nou aquestes eleccions.

No és un mal final per aquesta partida. De debò que no ho és. La nostra fortalesa ha estat la gran capacitat de mobilització (quina expressió tant recordada i sentida en el meu interior aquests dies des de sota del Real: Els carrers seran sempre nostres) i l'acció institucional des del parlament, el govern i els ajuntaments.

Aquesta ha de seguir sent la nostra estratègia. No en tenim cap altra de millor: mobilització ciutadana

i representació democràtica, ciutats i institucions, poble
i govern, convenció i diàleg. = il·lusió i resiliència.

Des de la llibertat. Sou-hi! I gràcies per tant i tant suport.

Jordi Saucheg i Picaanyol

@jordisauchegp

(escrit el 30 octubre 2017, Soto del Real)

A publicar quan us escaigui.

Una agraïada

Sordi S.